

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph. D., ve věci **žalobkyně: P. T. P., zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem**, se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní příhrádka 155/SO, 140 21 Praha 4, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2012, č. j. MV-29662-5/SO/sen-2012,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalované **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012, č. j. MV-29662-5/SO/sen-2012, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Plzeň (dále jen „MV“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 8. 2011, č. j. OAM-36168-13/DP-2011, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné, jako opožděné.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované včasnou žalobu, kterou se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V žalobě uvedla tyto žalobní body:

1. Rozhodnutí žalované je nezákonné z důvodu nezohlednění všech relevantních skutečností:

Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně podala dne 11. 5. 2011. Následně byla vyzvána k doložení platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010. Požadovaný doklad nemohla doložit, neboť v červenci 2011 vážně onemocněla a byla opakovaně hospitalizována v Praze, kde se též z důvodu onemocnění byla nucena zdržovat. Nemohla proto převzít poštovní zásilku s usnesením správního orgánu I. stupně, ani podat včasné odvolání. Prvoinstanční rozhodnutí jí bylo doručeno fikcí a nabylo právní moci dne 5. 10. 2011. Do 30. 11. 2011 nebyla schopna se dostavit k lékařské kontrole. Až v této době si usnesení o zastavení řízení převzala. Závažnost onemocnění a léčebný režim doložila lékařskými zprávami MUDr. D. M. a MUDr. N. N. MUDr. M. v druhém potvrzení ze dne 17. 1. 2012 mimo jiné uvádí, že žalobkyně se nemohla dostavit ke kontrole do 30. 11. 2011. Závěr žalované o účelovosti druhého potvrzení je spekulativní. Dne 13. 12. 2011 podala žalobkyně proti usnesení o zastavení řízení odvolání spojené se žádostí o prominutí zmeškání úkonu, k němuž doložila lékařskou zprávu a platební výměr za rok 2010. Správní orgán I. stupně vydal dne 2. 1. 2012 usnesení o neprominutí zmeškání úkonu, proti kterému žalobkyně podala blanketní odvolání spolu s podnětem k zahájení přezkumného řízení. O odvolání proti usnesení ze dne 2. 1. 2012 dosud nebylo rozhodnuto.

2. Usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je závažným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně, když tato zde žije mnoho let a má vytvořené silné ekonomické a osobní vazby. Zastavení řízení neodpovídá okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť vyvolává nepřiměřené dopady (§ 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

3. Správní orgán I. stupně žalobkyni nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, čímž zatížil řízení vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 29. 3. 2013, jímž navrhla žalobu zamítnout, přičemž k věci samé uvedla:

Pokud se týká usnesení o neprominutí zmeškání lhůty ze dne 2. 1. 2012, zástupce žalobkyně ho převzal dne 6. 1. 2012, odvolání proti němu nebylo podáno, proto dne 24. 1. 2012 nabylo právní moci. Dne 25. 1. 2012 podal zástupce žalobkyně k poštovní přepravě podání nazvané „podnět k provedení přezkumného řízení“, které podle obsahu směřovalo vůči usnesení o zastavení řízení ze dne 29. 8. 2011. Důvod pro zahájení přezkumného řízení nebyl žalovanou shledán, což žalovaná žalobkyni sdělila dne 12. 9. 2012.

Spisovým materiálem bylo doloženo, že žalobkyně v průběhu nemoci přebírala dne 1. 6. 2011 a dne 13. 7. 2011 písemnosti na hlášené adrese pobytu. V cizineckém informačním systému pak bylo zjištěno, že se ve dnech 1. 6. 2011, 2. 8. 2011 a 29. 9. 2011 dostavila ke

správnímu orgánu I. stupně k udělení krátkodobého víza. Z těchto důvodů žalovaná neshledala námitku vážného onemocnění za důvodnou.

Aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců nepřipadá v úvahu, neboť rozhodnutí o zastavení řízení je rozhodnutím procesním, správní orgán I. stupně neměl povinnost zkoumat přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přesto žalovaná poukazuje na to, že žalobkyně je podle jejích zjištění vdaná, manžel a dvě děti nemají na území ČR povolen žádný pobyt a rovněž nebyly zjištěny žádné osoby na území ČR na žalobkyni vázané.

Pokud se týká možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, žalobkyně nepředložila všechny zákonem stanovené náležitosti, tedy její žádost trpěla podstatnou vadou, jejíž neodstranění zakládá podmínku pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V tomto případě žadatele správní orgán k vyjádření se k podkladům rozhodnutí nevyzývá.

Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně replikou ze dne 12. 6. 2013, v níž označila postup žalované za projev přepjatého formalismu, neboť „není pochyb o tom, že v současné době jistě splňuje veškeré zákonem stanovené předpoklady pro vyhovění její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu“ a bylo by neúčelné, aby byla nucena opustit území ČR a novou žádost podávala prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR ve Vietnamu. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62. Dále uvedla, že formalistický přístup na úkor materiálního označil opakovaně za nezákonný Ústavní soud (dále jen „ÚS“), kdy netoleroval orgánům veřejné moci sofistikované odůvodnění zřejmé nespravedlnosti. Žalobkyně zdůraznila, že obecný soud není vázán doslovným zněním zákona, při aplikaci právních předpisů nemůže opomíjet jejich účel a smysl a musí respektovat ústavněprávní principy a z nich vycházet.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Dne 11. 5. 2011 podala žalobkyně ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s tím, že dosavadní pobyt má povolen za účelem podnikání od 1. 12. 2010 do 1. 6. 2011. Jako adresu místa pobytu na území ČR uvedla „x“.

Výzvou ze dne 23. 5. 2011 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti předložením platebního výměru daně z příjmů fyzické osoby ve lhůtě do 30 dnů od doručení výzvy a byla poučena o tom, že v případě nedoložení požadované náležitosti bude řízení o žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Současně bylo vydáno usnesení o přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Výzva i usnesení, obě adresované na místo pobytu v ČR, byly žalobkyni doručeny do vlastních rukou dne 1. 6. 2011.

Vyrozuměním ze dne 7. 7. 2011 vyrozumělo MV žalobkyni o pokračování v řízení. Žalobkyně toto vyrozumění převzala na adrese místa pobytu do vlastních rukou dne 13. 7. 2011.

Usnesením ze dne 29. 8. 2011, č. j. OAM-36168-13/DP-2011, správní orgán I. stupně řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu neodstranění podstatné vady žádosti zastavil. Usnesení bylo doručeno žalobkyni na adresu hlášeného místa pobytu v ČR fikcí dne 19. 9. 2011.

Dne 2. 11. 2011 byla MV oznámena změna místa pobytu žalobkyně na území ČR z adresy „x“, na adresu „x“, a to s účinností od 2. 11. 2011. Dne 3. 11. 2011 žalobkyně podpisem potvrdila převzetí výjezdního příkazu.

Dne 22. 11. 2011 nahlédl do správního spisu zástupce žalobkyně, Mgr. Ing. J. K., Ph. D., který se prokázal plnou mocí udělenou mu žalobkyní dne 14. 11. 2011.

Podáním předaným k poštovní přepravě dne 13. 12. 2011 podala žalobkyně prostřednictvím uvedeného zástupce odvolání proti usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s odůvodněním, že v době řízení onemocněla, střídavě se zdržovala v obci „x“, kde má praktickou lékařku, a „x“, kde byla i hospitalizována, přičemž na adrese v „x“ se zdržovat nemohla z důvodu, že žije sama a tedy nebyl by nikdo, kdo by se o ni postaral. Zároveň žalobkyně doložila platební výměr a vyjádření lékařů a požádala o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. V lékařských potvrzeních je uvedeno, od MUDr. D. M. ze dne 6. 12. 2011: „Výše uvedená (tj. žalobkyně – poznámka soudu) byla nemocná od 20. 5. 2011 – 25. 9. 2011, domácí ošetření nutné,“ od MUDr. N. N. ze dne 20. 9. 2011: „Jmenovaná byla v léčbě od 8. 8. 2011 pro infekci moč. cest a ledvin. Therapie: klid na lůžku, antibiotika, kontrolní laboratoř. Opakované kontroly + laboratoř. Poslední kontrola 20. 9. 2011.“

Usnesením ze dne 2. 1. 2012 MV rozhodlo o neprominutí zmeškání úkonu (podání odvolání) žalobkyní. Usnesení bylo doručeno dne 6. 1. 2012 zástupci žalobkyně, odvolání nebylo podáno a toto nabylo dne 24. 1. 2012 právní moci.

Dne 25. 1. 2012 podala žalobkyně podnět k provedení přezkumného řízení ve věci usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ke které následně doložila potvrzení MUDr. D. M. ze dne 17. 1. 2012 o tom, že žalobkyně byla ve dnech 20. 9. 2011 – 30. 11. 2011 nemocná a nemohla se dostavit ke kontrole, diagnóza není uvedena.

Dne 2. 2. 2012 žalobkyně požádala o obnovu řízení ve věci žádosti o prodloužení povolení k pobytu.

Napadeným usnesením žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jako opožděné.

Sdělením ze dne 12. 9. 2012 žalovaná sdělila žalobkyni, že „nebyl shledán důvod pro zahájení přezkumného řízení“.

Rozhodnutím ze dne 13. 9. 2012 žalovaná zamítla žádost žalobkyně o obnovu řízení pro neshledání důvodů pro obnovu řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo ministrem vnitra jeho rozhodnutím ze dne 11. 10. 2012 zamítnuto. Řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí bylo usnesením podepsaného soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 52 A 62/2012-8, zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku žalobkyní.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 16. 10. 2013 za přítomnosti zástupce žalobkyně, když žalobkyně i žalovaná se z účasti na jednání omluvily. Vycházel přitom v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, tj. ze stavu k datu 11. 9. 2012, kdy bylo rozhodnutí žalované vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 1.

Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítá nezohlednění všech relevantních skutečností žalovanou. Napadené rozhodnutí však svědčí o opaku. Žalovaná se v jeho odůvodnění vypořádala se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když nejprve zrekapitulovala podrobně průběh tohoto řízení a posléze na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí uvedla důvody, pro které nemohla přitakat tvrzení žalobkyně o tom, že nemohla včas odstranit vadu své žádosti a nemohla podat ve lhůtě odvolání. Důvody uvedené žalovanou jsou přiléhavé a plně korespondují s obsahem správního spisu. Soud se s argumentací žalované ztotožňuje a v souladu s judikaturou NSS na ni plně odkazuje, (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Zároveň však pokládá za prospěšné zdůraznit a doplnit následující: Žalobkyně v žalobě uvedla, že z důvodu nemoci nemohla odstranit vadu žádosti, převzít usnesení o zastavení řízení a podat včasné odvolání, přičemž vznik nemoci datuje v červenci 2011 („Mé potíže a opakované hospitalizace začaly v červenci 2011.“ – článek II. odst. 2 žaloby). Výzva k odstranění vad žádosti byla žalobkyni doručena dne 1. 6. 2011, poslední den lhůty k odstranění vad byl 1. 7. 2011, tedy žalobkyni nic nebránilo výzvu splnit. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že ještě dne 13. 7. 2011 převzala na adrese „x“, do vlastních rukou vyrozumění o pokračování řízení o žádosti.

Usnesení o zastavení řízení bylo žalobkyni doručeno fikcí na adresu „x“, dne 19. 9. 2011. Doručovací adresa byla správná, neboť odhlášení z této adresy a nahlášení na adresu M. 278, L., bylo žalobkyní provedeno až ke dni 2. 11. 2011. Poslední den odvolací lhůty proti usnesení o zastavení řízení připadl na 4. 10. 2011. Lékařská potvrzení od MUDr. M. a MUDr. N. doložená k odvolání ze dne 13. 12. 2011 potvrzují poslední kontrolu žalobkyně dne 20. 9. 2011 a nemoc žalobkyně do 25. 9. 2011, je tedy zřejmé, že žalobkyně mohla odvolání podat ve lhůtě, neboť po ukončení nemoci ještě měla na jeho podání 9 dní. Tomu koresponduje i zjištění žalované uvedené na straně 3 napadeného rozhodnutí o tom, že dne 29. 9. 2011 se dostavila žalobkyně ke správnímu orgánu I. stupně k udělení krátkodobého víza. Žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání byla MV zamítnuta usnesením ze dne 2. 1. 2012, proti čemuž se žalobkyně neodvolala a usnesení tedy nabylo dne 24. 1. 2012 právní moci. Pokud žalobkyně v žalobě tvrdí, že podala blanketní odvolání spolu s podnětem k přezkumnému řízení, neodpovídá toto tvrzení obsahu správního spisu, neboť podnět k přezkumnému řízení není s odvoláním spojen. I kdyby však spojen byl, jednalo by se o odvolání opožděné, neboť podnět byl k poštovní přepravě podán až dne 25. 1. 2012, zatímco, jak již bylo výše uvedeno, usnesení o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání úkonu (podání odvolání) nabylo právní moci dne 24. 1. 2012. Žalovaná v napadeném rozhodnutí, podle soudu nad rámec tvrzení uvedených v žádosti o prominutí zmeškání úkonu, posoudila i možnost vyslovení neplatnosti doručení usnesení o zastavení řízení ve smyslu § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 odst. 2 správního řádu, přičemž dospěla k závěru, že překážka doručení pominula dne 25. 9. 2011 (konec nemoci žalobkyně) a tedy podání ze dne 13. 12. 2011 je podáním pozdním, neboť bylo učiněno po uplynutí 15 dnů od odpadnutí překážky. I tento závěr je správný. Pokud se týká lékařské zprávy MUDr. M. ze dne 17. 1. 2012 o tom, že žalobkyně byla nemocná od 20. 9. 2011 do 30. 11. 2011, nepovažuje její hodnocení žalovanou jako účelové soud za spekulativní. Tato zpráva byla vydána poté, co žalobkyně zjistila, že jí nebylo prominuto zmeškání lhůty k podání odvolání. Tatáž lékařka přitom dne 6.

12. 2011 vydala zprávu o tom, že žalobkyně byla nemocná do 25. 9. 2011. Na potvrzení ze dne 17. 1. 2012 není uvedena žádná diagnóza, nelze tedy učinit závěr o tom, zda nemoc bránila žalobkyni v podání odvolání. Skutečnosti plynoucí ze správního spisu přitom pravdivost tvrzení žalobkyně o tom, že nebyla schopna do 30. 11. 2011 se dostavit ke kontrole, tedy ani převzít písemnost, popírají. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že dne 3. 11. 2011 potvrdila žalobkyně svým podpisem převzetí výjezdního příkazu a dne 14. 11. 2011 udělila plnou moc Mgr. Ing. J. K., Ph. D.

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod shledal nedůvodným, neboť žalovaná zhodnotila všechny skutečnosti, které v průběhu řízení vyšly najevo a učinila správné skutkové i právní závěry.

Ad 2.

Žalobkyně namítala nepřiměřenost zastavení řízení vzhledem k okolnostem případu, zdůrazňovala, že v současné době splňuje veškeré zákonné předpoklady pro vyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu a že postup správních orgánů je výrazem ryze formalistického přístupu k věci. Poukazovala současně na rozsudek NSS č. j. 7 As 142/2011-62, ze dne 12. 1. 2012. Soud musí především zdůraznit, že citovaný rozsudek je v projednávané věci nepoužitelný, neboť jím byla řešena situace zcela odlišná. Jednalo se o případ, kdy cizinka žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití s manželem, kterému byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Tedy šlo o osobu závislou na manželovi, kdy všechny záležitosti jejího pobytu řešil právě on. Poslední den podání žádosti připadl na 19. 3. 2010, manžel žádost za cizinku podal dne 24. 3. 2010, ještě v době platnosti původního povolení, přičemž k pozdnímu podání došlo z důvodu jeho nemoci. Manžel požádal rovněž pozdě o prodloužení doby platnosti svého povolení, ovšem jeho žádost nakonec byla vyhodnocena jako včasná a doba platnosti jeho pobytu mu byla prodloužena. Za této situace NSS dospěl k závěru, že „určité překážky pro podání žádosti na straně jejího manžela mohou svědčit také jí“, tedy že „trvání na tom, aby stěžovatelka za tohoto stavu opustila území České republiky a podávala novou žádost, proto postrádá racionální opodstatnění“. NSS zároveň zdůraznil, že „... uvedené závěry nelze v žádném případě paušalizovat“ a dále že: „V dané věci byl tento závěr učiněn s ohledem na specifické okolnosti případu a skutečnost, že důsledky zastavení řízení o žádosti stěžovatelky by za těchto okolností byly ve vztahu k důvodům pro zastavení řízení neproporcionální.“

Okolnosti projednávané věci pro nepřiměřenost zastavení řízení nesvědčí. Žalobkyně měla povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, tedy se od ní očekává, že bude bez problémů schopna vyřizovat veškeré záležitosti týkající se podnikání, včetně povolení k pobytu (viz mimo jiné rozsudek NSS zmíněný výše). Žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu včas, převzala výzvu k odstranění vad žádosti, ovšem na tuto bezdůvodně nereagovala, přičemž její tvrzení o nemoci se datuje až k období po uplynutí lhůty k odstranění vad žádosti, přičemž ještě 13. 7. 2011 (12 dnů po uplynutí zmíněné lhůty) převzala poštu v místě hlášeného pobytu. Odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení, stejně jako žádost o prominutí zmeškání lhůty, podala žalobkyně opožděně, po skončení nemoci, když dodatečně předložené potvrzení o nemoci v období od 20. 9. 2011 do 30. 11. 2011 se jeví jako účelové, neboť žalobkyně v daném období převzala výjezdní příkaz, změnila hlášený pobyt na území ČR a udělila plnou moc Mgr. Ing. J. K., Ph. D. Požadovaný platební výměr žalobkyně doložila až s pozdním odvoláním. Odvolání proti usnesení o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání úkonu žalobkyně nepodala. V této situaci soud nevidí žádné důvody pro zrušení usnesení o zastavení řízení, resp. napadeného rozhodnutí žalované jako

nepřiměřeného. Naopak je názoru, že zastavení řízení bylo zcela přiměřeným vyústěním řízení, v němž žalobkyně neplnila své povinnosti.

Soud tedy uzavírá, že i druhý žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 3.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu: „Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

Již jen z citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí se týká situace, kdy má být vydáno rozhodnutí ve věci, tedy rozhodnutí meritorní, kterým je řešen samotný předmět řízení. Usnesení o zastavení řízení takovým rozhodnutím není. Jedná se o rozhodnutí procesní, které bylo vydáno za situace, kdy vůbec nebyly splněny podmínky pro další vedení řízení, neboť byla podána neúplná žádost, jejíž vady nebyly odstraněny a tedy další řízení o ní není možné. Správní orgán I. stupně tedy neměl povinnost umožnit žalobkyni seznámení se s podklady rozhodnutí.

Soud tedy uzavírá, že i poslední žalobní bod shledal nedůvodným.

Vzhledem k nedůvodnosti všech tří žalobních bodů soud postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu zamítl.

Pokud se týká námitky žalobkyně vznesené při jednání dne 16. 10. 2013, kdy žalobkyně namítala nemožnost vycházet z fikce doručení usnesení o zastavení řízení dne 19. 9. 2013 a poukazovala na rozsudek zdejšího soudu vydaný ve věci sp. zn. 52 A 72/2012, jímž soud rozhodnutí žalované zrušil právě z důvodu, že k fikci doručení nedošlo, musí soud především zdůraznit, že se jednalo o nový žalobní bod, neboť žalobkyně doposud doručení fikcí nezpochybňovala, v žalobě ho pouze konstatovala. Rozšířit žalobu o nové žalobní body lze toliko ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), která činí dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Tato lhůta nebyla žalobkyní dodržena, proto nebylo povinností soudu se námitkou vznesenou při jednání dne 16. 10. 2013 zabývat.

I přes toto konstatování však soud pro úplnost uvádí, že rozsudek ve věci sp. zn. 52 A 72/2012 se týkal skutkově zcela odlišného případu, kdy bylo opakovaně doručováno neúspěšně na udanou adresu a vznikly tak pochybnosti o pobytu obesílané osoby. V projednávané věci žádné pochybnosti nevznikly, žalobkyně na adrese „x“, řádně zásilky přebírala, usnesení o zastavení řízení bylo první písemností doručenou fikcí a pobyt z této adresy žalobkyně odhlásila až ke dni 2. 11. 2013, kdy současně nahlásila nový pobyt na adrese „x“. Ani při včasnosti námitky by tedy soud nemohl neexistenci fikce doručení vyslovit.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení neúspěšná, proto jí náhrada nákladů soudního řízení nenáleží. Úspěšné žalované podle obsahu spisu žádné náklady v souvislosti se soudním řízením nevznikly, proto soud rozhodl tak, že jí náhradu vůči žalobkyni nepřiznal.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. října 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová